

PSALM 107:10-22

10 Die in duisternis en de schaduw des doods zaten, gebonden met verdrukking en ijzer; 11 Omdat zij wederspanning waren geweest tegen Gods geboden, en den raad des Allerhoogsten onwaardiglijk verworpen hadden. 12 Waarom Hij hun het hart door zwarigheid vernederd heeft; zij zijn gestruikeld, en er was geen helper. 13 Doch roepende tot den HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, verloste Hij hen uit hun angsten. 14 Hij voerde hen uit de duisternis en de schaduw des doods, en Hij brak hun banden. 15 Laat hen voor den HEERE Zijn goedertierenheid loven, en Zijn wonderwerken voor de kinderen der mensen; 16 Want Hij heeft de koperen deuren gebroken, en de ijzeren grendelen in stukken gehouwen. 17 De zotten worden om den weg hunner overtreding, en om hun ongerechtigheden geplaagd; 18 Hun ziel gruwelde van alle spijs, en zij waren tot aan de poorten des doods gekomen. 19 Doch roepende tot den HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, verloste Hij hen uit hun angsten. 20 Hij zond Zijn woord uit, en heelde hen, en rukte hen uit hun kuilen. 21 Laat hen voor den HEERE Zijn goedertierenheid loven, en Zijn wonderwerken voor de kinderen der mensen. 22 En dat zij lofofferen offeren, en met gejuich Zijn werken vertellen.

Gods woorden moeten niet licht worden opgenomen, en zij die zich aan zulke opstandigheid wagen, zullen zichzelf in de slavernij voeren. Dat was de algemene oorzaak van de slavernij onder het oude volk van God, zij werden aan hun tegenstanders overgeleverd omdat zij de Heere niet trouw bleven. In hun ellendige toestand gingen de opstandige Israëlieten wat minder hoogmoedig denken, en waren zij milder gestemd over God en hun zonden tegen Hem. Wanneer een ziel merkt dat al haar pogingen tot zelfverlossing mislukken, en beseft dat zij nu volkomen krachteloos is, dan is de Heere bezig de trots van de mens weg te nemen en de beproefde bereid te maken tot het ontvangen van Zijn genade. De geestelijke toestand die hier beeldend wordt beschreven is wanhopig, en dat biedt

een des te geschikter terrein voor goddelijke tussenkomst; sommigen van ons herinneren zich goed hoe helder de genade in onze gevangenis scheen, en welke muziek de boeien maalden toen ze van onze handen vielen. Uitsluitend de liefde van de Heere had ons kunnen bevrijden; zonder die hadden wij absoluut moeten omkomen.

De verzen 17-20 beschrijven een door zonde gekwelde ziel, dwaas maar toch ontwaakt tot een besef van schuld. Ze weigert door wie of wat ook te worden getroost, en een verdoving van wanhoop verlamt haar. Naar haar eigen inzicht rest er niets meer dan totale vernietiging in vele gedaanten: de poorten des doods staan voor haar open en volgens haar eigen vrees ijlt ze daarheen voort. Dan wordt de ziel ertoe gebracht in de bitterheid van haar leed tot de Heere te roepen, en Christus, het eeuwige Woord, komt in de uiterste nood met genezende kracht, met een buitengewone redding.

Het is wonderlijk dat mensen kunnen herstellen van ziekte en toch weigeren de Heere te loven. Het lijkt wel onmogelijk dat zij zo'n grote gunst zouden vergeten, want wij zouden verwachten dat zijzelf en de vrienden aan wie zij zijn teruggegeven, samen zouden kiezen voor een levenslange houding van dankbaarheid. Toch gebeurt het zelden dat er meer dan één terugkeert om God de eer te geven als er tien zijn genezen. Helaas, waar zijn de negen?

Als er geestelijke genezing wordt bewerkstelligd door de grote Heelmeester, is lofprijzing een van de meest ondubbelzinnige tekenen van de herstelde gezondheid. Een geest die is bevrijd van de ziekte van de zonde en de vermoeiende kwellingen van het oordeel, moet en zal de genezende God aanbidden; toch zou het goed zijn als zelfs dit duizendmaal vaker voorkwam. Laten er in zo'n situatie behalve woorden ook geschenken en offergaven zijn. Laat de goede Heelmeester Zijn honorarium der dankbaarheid ontvangen. Laat het leven een offerande worden voor Degene Die het heeft verlengd, laat de daad van zelfverloochenende dankbaarheid steeds opnieuw herhaald worden, tal van vrolijke offergaven moeten er geschonken worden om de wonderbaarlijke weldaad te vieren. Zulke dingen verdienen het te worden verteld, want de persoonlijke verklaring eert God, verlicht onszelf, troost anderen, en brengt alle mensen op de hoogte van feiten omtrent de goddelijke goedheid die zij niet zullen kunnen negeren.

Overweging:

Wij moeten Gods goedheid voor de mensenkinderen en voor de kinderen van God erkennen: voor anderen evengoed als voor onszelf.

